

živovací povinnosti nemanželského otce jest rozhodným jediné, zda dítě jest způsobilé se vyživovati, že však nezáleží na tom, zda má i možnost uplatnění tuto svou způsobilost k výživě. Dovolateli jest přisvědčiti, že v některých rozhodnutích nejvyššího soudu — mezi jinými i v rozhodnutí čis. sb. 10.973, dovolatelem citovaném — byla tato zásada vyslovena, ale s dodatkem, že způsobilost musí býti úplná, to jest taková, by nemanželskému dítěti zajišťovala, by se ve svém oboru plně uplatnilo. Nárok nemanželského dítěte proti otci na poskytování výživy (placení výživného) trvá až do doby, kdy se dítě může samo živiti (obdoba § 141 obč. zák.). To nastává tehdy, když dítě má možnost nabytých vědomostí a znalostí skutečně použití k tomu, aby si opatřilo prostředky ke své výživě. Nestačí tedy jen abstraktní pomyslná možnost dítěte samo se živiti, pouhé nabytí vědomostí a znalostí k výdělečné činnosti potřebných, nýbrž se vyhledává skutečná konkrétní možnost za daných poměrů výživu získati. Z tohoto hlediska je zejména v nynější době vleklé nezaměstnanosti a těžké hospodářské krise přihlédnouti k poměrům, v nichž dítě žije, zejména k tomu, jakému povolání se dítě věnovalo a jaké jsou výdělečné možnosti v tomto povolání, a podle toho uvážiti, zda nabytá způsobilost jest taková, že nemanželskému dítěti zajišťuje, by se ve svém oboru plně uplatnilo a samo se uživilo. V souzeném případě bylo nižšími soudy zjištěno, že žalovaný jest sice vyučeným zedníkem, že však během dvou roků po svém vyučení měl jen tak malou příležitost pracovat, že z této práce nemohl býti živ, že nemohl najíti stálé nebo déle trvající zaměstnání ve svém oboru a že konal i jinou práci, než zednickou. Uvážili-li se všeobecně známá skutečnost, že právě obor zednický jest těžce postižen nezaměstnaností a že žalovaný se všemožně, ale marně snažil, aby si vydělal na živobytí, bylo by nespravedlivé, odejmouti žalovanému za těchto poměrů nárok na vyživovací příspěvek proti žalobci a vydati ho na pospas nouzi. Právem proto nižší soudy zamítly žalobu, domáhající se toho, by byl vysloven zánik vyživovací povinnosti žalobcovy.

Čís. 13867.

V rekursu (i v exekučním řízení) musí býti udány důvody, proč se účastník pokládá za zkrácena usnesením, třebaže není třeba právníckého označení stížnostních důvodů.

Rekursní soud nemůže si z úřadu nadhazovati neuplatněné důvody stížnostní, pokud nejde o vady řízení, k nimž musí soud sám od sebe přihlížeti.

Zavázal-li se otec notářským spisem platiti výživné pro dítě matce do jejích rukou, jest matka oprávněna navrhnouti exekuci k vydobytí a k zajištění výživného pro dítě.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R II 459/34.)

Soud první stolice povolil Anně K-ové exekuci k vydobytí výživného 15.619 Kč a exekuci k zajištění nároku na výživné splatné za dobu od 1. března 1934 do 28. února 1935 úhrnem 33.000 Kč. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu dlužníka a změnil napadené usnesení potud, že zamítl exekuční návrh, pokud se jím vymáhající vě-

řitelka domáhala povolení exekuce k vydobytí výživného převyšujícího 2.474 Kč jakož i, pokud se jím domáhala povolení exekuce k zajištění výživného.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v napadené části tak, že obnovil usnesení prvního soudu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce uhrazovací k vydobytí splatného již výživného s poukazem k ustanovení § 6 odst. (3) zák. čís. 4/1931 a návrh na povolení exekuce zajišťovací pro předčasnost, ježto dřívějším usnesením k zajištění téhož nároku byla povolena zajišťovací exekuce do 30. září 1934, ačkoliv první z těchto důvodů povinný ani neuplatňoval v rekursu proti usnesení prvního soudu. Je zřejmé, že v rekursu musí býti udány důvody, proč se účastník pokládá za zkrácena usnesením, třebaže není třeba právního označování stížnostních důvodů (rozh. čís. 4432 sb. n. s.). Jde to najevo již z předpisů §§ 76 a 79 c. ř. s. a § 78 ex. ř. o obsahu podání, jímž jest i recurs. Nelze si z úřadu nadhazovati neuplatněné důvody stížnostní, pokud nejde o vady řízení, k nimž musí soud sám od sebe přihlížeti (na př. §§ 6, 477, 514, druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Podle zásady disposiční určují jen strany, o kterých nárocích a obranách žádají rozhodnutí soudu, a podle zásady projednací jest na stranách, by přednesly a odůvodnily své útočné a obranné prostředky. Tyto zásady platí i v řízení exekucním (§ 178 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), pokud zákon sám nestanoví výjimky. Podle toho, co uvedeno, nebylo přípustné, by rekursní soud nevyřídil uplatněný stížnostní důvod o nedostatku oprávnění matky k vydobývání a zajišťování výživného pro dítě, a o případném snížení částek od 1. listopadu 1934, ale za to použil důvodu § 6 odst. (3) zák. čís. 4/1931, jež povinný neuplatnil. Tím nahradil soud sám, co účastník (dokonce právně zastoupený) neučinil, a tím se dotkl zájmů strany druhé. Druhá strana, vytýkajíc to, činí tak právem. Mohlo by se dokonce státi, že by stěžovatel ani nechtěl uplatnit určitý stížnostní důvod — ať již z příčiny jakékoliv — a že by mu soud takový důvod svým rozhodnutím vnucoval, což by odporovalo zásadám svrchu uvedeným. Nebylo tedy lze přihlížeti k důvodu čerpanému rekursním soudem z předpisu § 6/3 alim. zák.

Ježto však rekursní soud se nezabýval všemi námitkami rekursu proti usnesení soudu první stolice, jest zkoumati, zda snad tyto námitky nebrání povolení exekuce. Pokud se týče legitimace vymáhající věřitelky Anny K-ové tvrdí povinný, že Anna K-ová nebyla oprávněna navrhnouti exekuci k vydobytí a k zajištění výživného pro syna Felixe K-a, přehlíží však, že se notářským spisem ze dne 27. října 1932 zavázal platiti výživné pro dítě Felixe matce Anně K-ové do jejích rukou, takže tu nejde o nárok dítěte, nýbrž o osobní nárok Anny K-ové, třebaže s určením pro dítě.

Čís. 13868.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).